

Müge Yilmaz, A Garden of Coincidences, 2020, Nest (Foto: Lotte van Uittert)

(A)

Müge Yilmaz, A Garden of Coincidences (detail), 2020, Nest (Foto: Lotte van Uittert)

Ik schrik van mijn eigen spiegelbeeld, in het lichaam van een ander sta ik in de badkamer. De binnentuin zit vol schaduwen, de zon druppelt nog wat oranje in de lucht achter de honingraatflats. Onrustig kauwt de hond op een rubberen dildo. Ik verkoop auto-onderdelen vanuit huis, zonder papierwerk of garanties, mijn bh bulkt van het papiergeld, in mijn broek heb ik een vlindermes. Een koper vindt dat mijn haren zo mooi olieachtig glanzen, ik glimlach maar zo'n beetje, ik weet immers niet waar mijn lichaam vandaan komt. Mijn Poolse vrijer belt aan, neemt me mee. Op de weg rollen brandende sigarettenstompjes voorbij die in een berg met afval waaien. De hond heeft een kippenbotje gevonden dat ik uit zijn slijmerige bek weet te trekken. Op de een na bovenste verdieping van Hogevecht, ingeklemd tussen een balkon met een voliëre en een balkon met drogende was, zit een Zwart jongetje met een pedaalharp. De tonen herhalen zich, mogelijk vanwege gemaakte fouten die op afstand niet hoorbaar zijn. Ik beeld me de onmetelijke hoeveelheid mensen in die zich door deze betonnen flats heeft bewogen. Hoe luisteren engelen naar onze cyclische overpeinzingen en ons droomgegons? Hebben ze nagesprekken aan het einde van hun dienst, waarin ze elkaars observaties wegen?

In een galerie spelen we een game die ons vertelt dat de Bijlmer een mislukte witte utopie was, die vervolgens een geslaagde Zwarte utopie is geworden, en waar de witte mensen nu een deel van willen hebben. De game herkent dat ik wit ben en vraagt me een van mijn witte privileges te benoemen. Ik antwoord dat ik veronderstel dat ik overal naar binnen mag. De game is genadig, met een code opent de deur. Binnen wordt kennis gedeeld. Mijn Poolse vrijer wil een foto maken maar ik raad het af, waarna ik me schuldig voel over mijn eigen ongemak. Buiten is de lucht grijs geworden, slechts enkele roze slierten hangen tussen de bomen. We besluiten ze tegemoet te lopen. Naarmate we dichterbij lopen lijkt het roze meer en meer te verdwijnen, we hadden moeten blijven staan. Mijn Poolse vrijer trekt me hitsig mee naar huis, we geven de hond zijn speeltje terug en leggen ons neer op een bed van accu's.

Overall zou mijn huid los kunnen komen, ik schuif op en neer in mijn buitenlagen, beeld me diep in mijn binnenste een rubberen vlies in, waarin levensvormen zich voeden met hapklare brokjes schaamte. Met het uitrekken en bewegen van het vlies vermengen de levensvormen zich en muteren ze vrijelijk. Dan volgen kleine schokjes, kinderlijk bijna, als iets met open ogen door de handen laten glijpen zonder tegenstand te geven, zonder in te grijpen – daarna het wegvloeien van het verlangen, de vellen die zich weer vastzetten. Het zoeken naar een stuk textiel, een hand op zijn schouder om te laten weten dat ik er nog ben. Hij vertelt over zijn vader, die in Tromsø werkt als bouwvakker terwijl zijn moeder in Polen is achtergebleven. Hoe ze iedere avond voor de webcam eten, vaak in stilte, wachtend op het moment dat zijn vader de pensioengerechtigde leeftijd bereikt en terug kan keren naar het moederland. Mijn tranen blijven steken, ergens tussenin.

is filmmaker en schrijver, op dit moment is hij in Amsterdam voor zijn onderzoek in and through Cinema

VERVELLEN

(B)

(B)

Uit een luidspreker die aan bevestigd klinkt het digitaal soorten die inmiddels zijn door toedoen van een verdicht. Volgens de beschrijvingen afkomstig uit de toekomstig digitaal ecosysteem of we behulp van bewaard DNA van hun soort, die ergens lied zingen zonder toehoorder verkleurde bladeren. Een de polder over richting heeft een herinnering.

Het eerste wat me over *layan Times*, uitgevouwen fruitconserven en bakjes g woorden en kleurenfoto's witte vogelpoep. Ik keek kraalogen staarden me aar ik opgroeide, hadden de zwies modder een hangend van onder een rieten dak – zegt dat het een bliksemin hier voor gekozen om een zochte supermarkt in de ho

Op de wiek van een zat een zwaluwouder. De met een snavel vol insecte tig begonnen te piepen. Dit fondventilator het teken om knipperend gezang vloog h risten, de blauwe lucht van

“Elk jaar komen ze bij me t naar, die naast me was kor vlekken op de gebinten we “Heeft u ze ooit willen verw “Nee, want ze brengen gelu “ze hebben mij uitverkoren het meer nog één andere w

Ik vroeg hoe ze precies gel dat ze welvaart aantrekk

afrekende vergaapte een eveneens aan het nest, als markteigenaar wilden illust

Ik slenterde door d luw een winkel met chiqu bevond zich recht boven d een plankje dat het vuil m meer, schoot een zwaluw tu zakken van een bergsportw kend. Ik ging naar binnen c pack, het nest dat ik vond w

In afwachting van e nemen, wandelde ik door d herinneren van wat ik daar

luwen en hun ga de buurtwinkeltje De supermarktei open was, had w andere winkels te

Veelal zater eetlokaal hing ee een grote wokpan trof ik slechts enker waarom de z woordde nors dat

“Wat doen ze als t winkel met schoo situeerde in de bo neonkleurige voet “s Avonds hliiven

Jorik Amit

Polse vrijer ben aan, neemt ik mee. Op de weg rollen brandende sigarettenstompjes voorbij die in een berg met afval waaien. De hond heeft een kippenbotje gevonden dat ik uit zijn slijmerige bek weet te trekken. Op de een na bovenste verdieping van Hogevecht, ingeklemd tussen een balkon met een volièrre en een balkon met drogende was, zit een Zwart jongetje met een pedaalharp. De tonen herhalen zich, mogelijk vanwege gemaakte fouten die op afstand niet hoorbaar zijn. Ik beeld me de onmetelijke hoeveelheid mensen in die zich door deze betonnen flats heeft bewogen. Hoe luisteren engelen naar onze cyclische overpeinzingen en ons droomgegons? Hebben ze nagesprekken aan het einde van hun dienst, waarin ze elkaars observaties wegen?

In een galerie spelen we een game die ons vertelt dat de Bijlmer een mislukte witte utopie was, die vervolgens een geslaagde Zwarte utopie is geworden, en waar de witte mensen nu een deel van willen hebben. De game herkent dat ik wit ben en vraagt me een van mijn witte privileges te benoemen. Ik antwoord dat ik veronderstel dat ik overal naar binnen mag. De game is genadig, met een code opent de deur. Binnen wordt kennis gedeeld. Mijn Poolse vrijer wil een foto maken maar ik raad het af, waarna ik me schuldig voel over mijn eigen ongemak. Buiten is de lucht grijs geworden, slechts enkele roze slierten hangen tussen de bomen. We besluiten ze tegemoet te lopen. Naarmate we dichterbij lopen lijkt het roze meer en meer te verdwijnen, we hadden moeten blijven staan. Mijn Poolse vrijer trekt me hitsig mee naar huis, we geven de hond zijn speeltje terug en leggen ons neer op een bed van accu's.

Jorik

Amit Galama

is filmmaker en schrijver, op dit moment volgt hij de master Artistic Research in and through Cinema aan de Nederlandse Filmacademie.

ELLEN

(B)

de polder over heilung... een herinnering.

Het eerste wat me op *layan Times*, uitgevouwen fruitconserven en bakjes ge woorden en kleurenfoto's l witte vogelpoep. Ik keek c kraalogen staarden me aan. ik opgroeide, hadden de zw: jes modder een hangend n van onder een rieten dak - v zegt dat het een bliksemin hier voor gekozen om een r zochte supermarkt in de ho

Op de wijk van eer zat een zwaluwouder. De a met een snavel vol insecten tig begonnen te piepen. Dit fondventilator het teken om knipperend gezang vloog hi risten, de blauwe lucht van l

“Elk jaar komen ze bij me t naar, die naast me was kom vlekken op de gebinten wee “Heeft u ze ooit willen verw “Nee, want ze brengen gelul “ze hebben mij uitverkoren, het meer nog één andere wi

Ik vroeg hoe ze precies gelu dat ze welvaart aantrekke

afrekende vergaapte een g eveneens aan het nest, als markeitegenaar wilden illustr

Ik slenterde door d luw een winkel met chiqu bevond zich recht boven d een plankje dat het vuil m meer, schoot een zwaluw tus zakken van een bergsportw kend. Ik ging naar binnen c pack, het nest dat ik vond w

In afwachting van e nemen, wandelde ik door d herinneren van wat ik daar

luwen en hun ga de buurtwinkeltje De supermarktei open was, had w andere winkels te

Veelal zate: eetlokaal hing ee een grote wokpan trof ik slechts enk ker waarom de z woordde nors dat

“Wat doen ze als winkel met schoo situeerde in de b neonkleurige voet “s Avonds blijver omhoog doe, vlie

Diezelfde avond over een medewe witte spetters op zaten half slapen dat naar de wand voor een teder m

(B)

Jorik Amit Galama